

Stichting Dioraphte

jaar
bericht
2017

Stichting Dioraphte

jaar
bericht
2017

Inhoudsopgave

Voorwoord	6
Bestedingen vijf werkgebieden - geografisch	8
Werkgebied Sociale Initiatieven in Afrika	10
Elimu Mount Elgon	13
GiveDirectly	14
Nekemte Catholic Secretariat	15
Sightsavers	16
Dorcas	17
Liliane Fonds	18
Mission Aviation Fellowship	19
International Child Development Initiatives	20
Sabatia Eye Hospital	21
Werkgebied Sociale Initiatieven in Nederland	22
Peter Faber Stichting	25
Emma at Work	26
Diaconie Amsterdam	27
Diaconie Leiden	28
Stichting voor Vluchteling-Studenten	29
Dokters van de Wereld	30
Odensehuis Groningen	31
Move	32
Muziek Jong voor Oud	33

Werkgebied Wetenschap en Onderzoek	34
Stichting Genetische Hartspierziekte PLN	37
Stichting voor Lever en Maag-Darm onderzoek	38
Leiden University Medical Center	39
Werkgebied Podiumkunsten	40
Eurosonic Noorderslag	43
Hubert Bals Fonds / International Film Festival Rotterdam	44
Orlando Festival	45
Poetry International	46
Het Debuut	47
Werkgebied Natuurbescherming	48
Wereld Natuur Fonds	51
Werkgebied Cultureel Erfgoed	52
De Bastei	55
De Cruquius	56
Zeeuws Genootschap	57
Kasteel De Haar	58
Museumtram	59
Bestuur & adviseurs	60
Colofon	62

'Dioraphte streeft een harmonieuzere en inclusievere samenleving na'

In 2016 trad het nieuwe, vijfköppige bestuur van Stichting Dioraphte aan. Na het eerste volle jaar in functie leggen voorzitter Arnold Croiset van Uchelen en penningmeester Bernard Uyttendaele de geloofsbrieven op tafel: 'Wij hoeven met steun aan projecten niet publicitair te scoren. We kunnen en willen gewoon doen wat nodig is en het beste werkt, ook als dat achter de schermen is.'

'Een fonds als Dioraphte besturen is intellectueel uitdagend,' begint voorzitter Arnold Croiset van Uchelen. Het gesprek met hem en penningmeester Bernard Uyttendaele vindt plaats in het pand van advocatenfirma Allen & Overy. 'Alles hangt met alles samen en je hebt maar beperkte middelen. In een gebied met een sterke bevolkingsgroei kun je aan medische zorg en voedselzekerheid werken, maar je moet tegelijkertijd ook wat doen aan wat tegenwoordig seksuele reproductieve gezondheid en rechten heet.' Uyttendaele stemt in: 'Goed doen is complex, veel moeilijker dan ik ooit dacht. Maar ook heel verrijkend. Je verdiept je heel goed in al de projectvoorstellen. In de vergadering kom je met voorstellen en luister je naar de suggesties van de andere vier. Omdat we zulke verschillende achtergronden inbrengen, kom je tot verrassende inzichten.'

Beide mannen hebben hun bestuurlijke sporen verdiend: Croiset van Uchelen gaf vijf jaar leiding aan zijn kantoor en is naast advocaat voorzitter van de Raad van Toezicht van het Nexus Instituut, Uyttendaele was van 2012 tot 2015 directeur van War Child en is sinds 2016 CEO van de European Venture Philanthropy Association.

Wat waren jullie drijfveren om in het bestuur van Dioraphte zitting te nemen? Croiset van Uchelen: 'Ik wilde mijn blik breder maken dan de zakelijke omgeving waarin ik werk. Mensen die diep in de problemen zitten helpen. Of een restauratie van een mooie kerk ondersteunen, omdat de overheid daarvoor geen geld heeft.' Uyttendaele: 'Hoe verder je in het leven komt, hoe meer onzekerheden je achter je laat. De carrière is stabiel, het gezin ook. Dan ga je op zoek naar wat waardevol is voor jezelf. Ik maakte een bewuste keuze van het bedrijfsleven naar de filantropie. Daar draait het om problemen oplossen die ondanks alle maatschappelijke voorzieningen blijven bestaan.'

Waarin onderscheidt Dioraphte zich van andere goede-doelen-fondsen? Croiset van Uchelen: 'Het kapitaal van Dioraphte is afkomstig uit vermogens van personen die anoniem willen blijven. Dioraphte is een van de grotere particuliere fondsen in Nederland maar we werken veelal buiten de spotlights, bijvoorbeeld met onze focus op *neglected tropical diseases*. Die staan minder in de aandacht dan bijvoorbeeld de strijd tegen Aids of malaria, maar het werk daaraan is belangrijk voor heel veel mensen.' Uyttendaele: 'Neem talentontwikkeling in de kunst. Die krijgt weinig aandacht van andere fondsen, daar stappen wij in. Jonge organisaties die nieuwe sociale initiatieven nemen in Nederland spreken ons erg aan. Als ze na verloop van tijd meer ondersteuning krijgen van andere fondsen en de overheid, is het voor ons tijd om verder te kijken.'

Een nieuw bestuur betekent vaak: een nieuw beleid. Croiset van Uchelen: 'Een van de aanscherpingen van het beleid is dat we stoppen met Natuur. Na twintig jaar hebben we de budgetten ook herijkt op basis van de oorspronkelijke budgetverdelingen. Dat had wijzigingen tot gevolg. Daarnaast gaan we jaarlijks meer doneren: van ruim 12 miljoen euro naar ruim 14 miljoen euro.'

Er komt dus meer geld beschikbaar voor de resterende werkgebieden? Croiset van Uchelen: 'Het extra geld gaat vooral naar de Sociale Initiatieven in Nederland. We hebben het gevoel dat we met ons kleine team de beschikbare middelen hier efficiënt kunnen besteden. De vluchtelingenproblematiek wordt steeds pregnanter. Wij steunen initiatieven die

ernaar streven de Nederlandse samenleving harmonieuzer en inclusiever te maken.' Uyttendaele: 'Soms lijkt de keuze onredelijk: levens redden in Afrika of een filmfestival steunen. Maar als je mensenlevens gaat vergelijken met kunst, kan je alles wel overboord zetten. Daarom is het goed dat we vooraf de budgetten per werkgebied vaststellen.' Croiset van Uchelen: 'Bovendien zijn advanced societies nodig; gidslanden waarin dingen bedacht worden waarbij andere landen later baat hebben. Vanuit dat oogpunt is het belangrijk dat de Nederlandse samenleving goed blijft functioneren en in zaken voorop blijft lopen. Niet alleen de sociale initiatieven dragen daaraan bij, maar ook de kunst- en cultuurprojecten.' Uyttendaele: 'Bij al deze werkgebieden geldt dat we in de eerste plaats mensen nodig hebben die opstaan en wat ondernemen. Wij komen op het tweede plan. In de filantropie zegt men: we kregen één mond en twee oren. Het gaat in dit vak om goed luisteren.'

En de sociale initiatieven in Afrika? Croiset van Uchelen: 'We hebben ons de vraag gesteld: in hoeveel landen in Afrika kunnen we eigenlijk wat betekenen? Je moet een land goed kennen om er effectief projecten te kunnen steunen. Daarom is geruime tijd geleden al besloten het aantal Afrikaanse landen te beperken tot vijf.' Uyttendaele: 'Arnold heeft in het begin van 2017 met Jacqueline Detiger en Henk van Stokkom een projectreis gemaakt naar Malawi, ik ben met Henk naar Ethiopië geweest. Zo'n reis is erg nuttig om de complexiteit van zo'n land te begrijpen en te zien welke projecten je het beste kunt steunen. Bijvoorbeeld een landbouwproject waarin wordt gestreefd naar een productiviteitsverhoging bij boeren. Hoewel ze het traditioneel niet gewend waren, zijn ze soja gaan verbouwen. Ze kregen twee kilo zaad, waaruit ze vervolgens zeventig kilo zaad oogsten. De afspraak was dat ze daarvan twee kilo doorgaven aan een collega-boer, die vervolgens beloofde hetzelfde te doen. Niet alleen de goede oogst maakte de boeren trots, maar ook dat ze zelf gevers van hulp werden. Croiset van Uchelen: 'Zelfredzaamheid is heel belangrijk. Daarvoor heb je goede lokale leiders nodig, die het pro-

gramma uitvoeren. Neem The Hunger Project in Malawi. Dat werkt volgens het principe van een met de bevolking zelf gebouwd epicentrum, te midden van een stuk of vijftien dorpen. Daarin zijn diensten te vinden als een school, een medische post, een bank voor microkredieten en bijvoorbeeld een voedselbank. Het centrum dat wij bezochten is een succes omdat de lokale verantwoordelijke enorme leadership skills heeft. Ze kunnen het zelf doen.'

En de werkgebieden Podiumkunsten, Cultureel Erfgoed en Wetenschap & Onderzoek? Uyttendaele: 'Alle drie krijgen meer budget. De podiumkunsten zijn onder druk komen te staan door de bezuinigingen van de afgelopen jaren. Wij steunen daar bij voorkeur wat andere fondsen niet steunen. We gaan ook méér kunstvormen steunen. Zang bijvoorbeeld. Meer toneel. Film blijven we doen, als een van de weinige fondsen. Poëzie? Wie weet. Het budget van Cultureel Erfgoed gaat iets omhoog. We zien dat vooral musea buiten de randstad het moeilijk hebben. Er is in de sector Erfgoed sterke behoefte aan het vastleggen, ontsluiten en overdragen van kennis. Geld geven aan digitale ontsluiting van archieven is minder sexy dan de restauratie van een kasteel, maar niet minder belangrijk.' Croiset van Uchelen: 'In Wetenschap & Onderwijs richten we ons nu op drie deelgebieden: *tropical neglected diseases*, *rare diseases* en *food & agriculture*. Omdat de problemen erg complex zijn gaan we, met behulp van onze adviseur en specialisten, zelf op zoek naar nieuwe projecten. Het gaat om projecten van de lange adem en aanzienlijke budgetten. Er is momenteel veel te doen over zeldzame ziektes. Omdat het om kleine groepen patiënten gaat, is bijvoorbeeld onderzoek naar geschikte medicatie te duur voor farmaceuten. Daar kunnen wij inspringen.' Uyttendaele: 'We willen ondanks de groei van de beschikbare budgetten in de afgelopen jaren en ook dit jaar, een flexibele kleine organisatie behouden. Dat betekent dat we ons huidige team van adviseurs gaan uitbreiden van drie naar vijf en we gaan met hen op zoek naar specialisten op bepaalde deelgebieden waarmee zij, samen met ons als bestuur, kunnen klankborden. Het is ook ter toetsing van onszelf. Wij steunen bijvoorbeeld nu veel festivals, maar moet dat over een paar jaar nog steeds speerpunt zijn? Specialisten uit het werkgebied kunnen ons bij dat soort zaken adviseren.'

Bestedingen vijf werkgebieden - geografisch

Ethiopië
1.792.325 euro

15%

ICDI, Health-E-Foundation, Liliane Fonds, MIVA, Nekemte Catholic Secretariat (drie toekenningen), One Acre Fund, Schoolproject Ethiopië, Terre des Hommes, Woord & Daad.

Kenia
908.835 euro

7,5%

7Senses, Community Health Promotion Fund, Elimu Mount Elgon, Dorcas (twee toekenningen), Liliane Fonds, MAF Nederland, North Star Alliance (twee toekenningen), Sabatia Eye Hospital (twee toekenningen), Tools to Work (vier toekenningen), Ujima Foundation, Veilige Havens Internationaal, WVP Kenya.

Oeganda
790.830 euro

6,5%

EarthEnable, Educate!, Female Cancer Foundation, ICDI, Knowledge for Children, Liliane Fonds, Tweega Medica, ZOA.

Nederland
6.368.226 euro

53%

164 projecten, o.a. Airborne Museum Hartenstein, Alde Fryske Tsjerken, Allard Pierson Museum, AMC Emmakinderziekenhuis, ASKV steunpunt Vluchtelingen, De Bastei, Collectieve Propaganda van het Nederlandse Boek, Commonland Nederland, Defence for Children, Diaconie Protestantse gemeente Leiden, Dokters van de Wereld, Emma at Work, Holland Festival, European Invertebrate Survey Nederland, Film Festival by the Sea, Genetische Hartspierziekte PLN, Haarlemmermeermuseum De Cruquius, Int. Documentary Film Festival Amsterdam, International FilmFestival Rotterdam, IVN, JINC., Kasteel de Haar, Koninklijk Zeeuwsch Genootschap der Wetenschappen, Landschap Noord-Holland, Lever en Maag-Darm Onderzoek, Max Maakt Mogelijk, Move, Museum Haarlem, Nationaal Monument Kamp Amersfoort, Nederlands Film Festival, Noorderslag, Oerol Festival, Oude Gelderse Kerken, Oude Groninger Kerken, De Oude Kerk te Amsterdam, PAL Kinderpalliatieve Expertise, Poetry International, Prinses Christina Concours, Spierziekten Nederland, RoMeO, Rijksbureau voor Kunsthistorische Documentatie, Theaterfestival Boulevard, UAF, Universiteitsmuseum Utrecht, De Vlinderstichting, VUmc Fonds, VSOP, Wageningen University & Research, Wemos, Wereld Natuur Fonds, Wielewaal.

Zuid-Soedan
136.000 euro

1%

CBM Deutschland, Leids Universiteits Fonds, Solidarity with South Sudan.

Malawi
1.840.475 euro

15,5%

African Parks, Dovenzorg Malawi, Heifer Nederland, The Hunger Project (twee toekenningen), Peace Parks Foundation, Sightsavers, Simavi, University of Malawi.

Overige landen
176.621 euro

1,5%

GiveDirectly, Movies that Matter, PUM.

Sociale Initiatieven in Afrika

Dioraphte Sociale Initiatieven in Afrika richt zich op organisaties, projecten en activiteiten in Ethiopië, Kenia, Oeganda, Zuid-Soedan en Malawi. De nadruk ligt op financiële steun aan sociaal-maatschappelijke projecten. Daarbij richt Dioraphte zich op mensen die in (relatieve) armoede en/of isolement leven.

49 projecten
Totaal toekenningen 5.285.086 euro

Elimu Mount Elgon: nieuwe vakopleidingen voor Vocational Training Center

Het Andersen Vocational Training Center in het Keniaanse dorp Chepchoina is een huishoud- en ambachtsschool met praktijkgericht onderwijs. Momenteel biedt het centrum zes opleidingen. Dioraphte steunt de uitbreiding met een horticulturele cursus en een hospitality-cursus, met bijbehorend trainingshotel.

De financieringsconstructie van de uitbreiding van het Andersen Vocational Training Center (VTC) lijkt complex: Dioraphte steunt de in Nederland gevestigde Stichting Elimu Mount Elgon, die op haar beurt de ngo Mount Elgon Trust steunt. Deze is in 2005 opgericht door de Nederlandse tropenarts Bea Andersen. Zij en haar man Bob zijn eigenaar van de Mount Elgon Orchards, een fair trade land- en tuinbouwbedrijf dat met 1400 medewerkers de grootste werkgever in de omgeving is. Een percentage van de winst uit het bedrijf vloeit naar de trust. De wortels van de trust liggen in het midden van de jaren negentig, toen Bea een medische kliniek opzette. Al snel volgden een kleuter- en een basisschool. In 2008 kwam daar de Andersen High School bij, die inmiddels is overgedragen aan de overheid.

Breed palet

Vanaf 2012 is het VTC in gebruik. Het verzorgt onder meer opleidingen voor houtbewerker, naaister en elektricien. In 2016 is een omvangrijke uitbreiding gestart. De Motor Vehicle Workshop, een metaalbewerkingsruimte, theorielokalen en de bouw van een agri-unit waren eind 2017 gereed voor gebruik. Met de horticulturele cursus en hospitality-cursus beschikt het centrum over een breed palet aan opleidingen. Daarmee lijkt het doel van de school binnen handbereik: de inzetbaarheid van jongeren in de regio Chepchoina verbeteren via diploma's die in de vraag van de arbeidsmarkt voorzien.

Minikeuken

Hoewel de sierteeltsector belangrijk is voor de Keniaanse economie, ontbrak een specifieke cursus. Het VTC gaat die ontwikkelen. De cursus is bedoeld om ecovriendelijke vaardigheden aan te leren in planten en oogsten. Een klaslokaal voor theorielessen is in aanbouw, net als een trainingskas voor praktijklessen. De hospitality-cursus zal vaardigheden bijbrengen in receptiemanagement, schoonmaak, catering, conferencing, etiquette, interieurdesign en management. Inmiddels zijn een klaslokaal voor theoretische lessen en een professionele keuken in aanbouw. 'Elke student heeft straks een goed uitgeruste minikeuken ter beschikking,' verklaart trustmanager Andy Dean. 'Als ze in de ochtend gaan koken, gaan we adverteren op de Orchard. Daar werken zo'n 1400 man, een mooie potentiële klantenkring. Zo kunnen de studenten een deel van de studiekosten terugverdienen.'

Trainingshotel

Naast het VTC verrijst een hotel met acht kamers en achttien bedden. Daar gaan de leerlingen van de hospitality cursus straks hun ervaring met de echte wereld opdoen. Dean: 'Momenteel zijn de bouwvakkers met het dak bezig. We hebben twee maanden achterstand opgelopen omdat het om een cirkelvormig dak gaat. Nu ze het principe onder de knie hebben, gaat het weer volle kracht vooruit.' De training van de cursisten is het primaire doel van het hotel. Wel denkt Dean dat het hotel in een behoefte voorziet. 'De dichtstbijzijnde hotels liggen op veertig kilometer afstand. Het aantal bezoekers van Mount Elgon Orchards is de afgelopen tijd sterk gestegen, net als het aantal vrijwilligers, consultants en trainers van de community-projecten. Bovendien heeft de regering beloofd dat de weg tussen Kenia en Oeganda, waaraan het VTC ligt, binnenkort wordt geasfalteerd. Toevallig zag ik vandaag een paar ingenieurs bij de weg die metingen deden. De weg zal de economische ontwikkeling van het gebied versnellen.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 83.288 euro

GiveDirectly: een basisinkomen voor de allerarmsten is het nieuwe geven

De Amerikaanse ngo GiveDirectly wil niets meer en niets minder dan de internationale manier van geven veranderen. De organisatie hangt de methode van de cash transfers aan: direct geld geven aan de allerarmsten in Afrika. Het voordeel van deze methode is dat een aantal schakels worden overgeslagen en er op overhead wordt bespaard. De verantwoordelijkheid ligt bij de ontvanger. Het gevaar van verspilling aan bijvoorbeeld drank en sigaretten ligt op de loer, maar volgens de initiatiefnemers weegt dat niet op tegen de voordelen van cash transfers. Bovendien krijgen zeventigduizend ontvangende huishoudens een basistraining financiën.

In Kenia is GiveDirectly een veelomvattend experiment gestart: 26.000 allerarmsten verspreid over veertig dorpen krijgen twaalf jaar lang via de mobiele telefoon geld gestort. De meesten ontvangen maandelijks een bedrag, 6000 mensen een lump sum voor de langere termijn. Bij beide transfermethodes is geen tussenpersoon betrokken, waardoor 91 procent van de donaties terechtkomt bij de armen, claimt GiveDirectly.

Hoewel het experiment nog in de kinderschoenen staat zijn de eerste bevindingen hoopgevend. Volgens GiveDirectly investeerden de mensen het geld verstandig in dingen die hun leven verbeteren. Uit een onafhankelijke random steekproef bleek dat gemiddeld 420 dollar naar algemene middelen gaat, 300 naar voeding en 270 ten goede komt aan het inkomen. De ontvangers zijn gemotiveerder om te werken, met minder stress en minder huiselijk geweld. Neem de jonge weduwe Mercy Origa, wier mudhut zo klein was dat haar drie dochters in hun grootvaders huis moesten slapen. Als het regende, moest Mercy onder een tafel schuilen. Inmiddels heeft ze een bescheiden nieuw huis laten bouwen, met genoeg ruimte voor haar en haar drie meisjes om samen onder één dak te slapen. 'Ik heb het gevoel dat ik naast God zit, als in een droom. Nu eten, slapen en ontwaken we samen.'

William Owegi, die een gedeelte van de 1000 dollar gebruikte om muziekinstrumenten te kopen, zette een band op een verdient nu zijn geld met optredens. 'Alleen ik weet wat ik echt nodig heb en wat mij in de toekomst gaat helpen,' aldus William. 'Niet iedereen heeft een geit nodig.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 100.000 euro

Nekemte Catholic Secretariat: handhaven van onderwijskwaliteit in afgelegen delen van Ethiopië

Onderwijs is een fundamenteel recht. Tegelijkertijd is het een van de krachtigste tools om armoede terug te dringen. Daarom beheert Nekemte Catholic Secretariat (NCS) momenteel 11 scholen met rond de 7200 leerlingen in het westelijk deel van Ethiopië. Het merendeel van de scholen ligt in afgelegen gebieden met een zeer arme bevolking. NCS staat zich voor op de hoge onderwijskwaliteit en op drop-outcijfers die aanzienlijk lager liggen dan in de staatsscholen. Bovendien vormen meisjes de helft van de leerlingenpopulatie. Iets wat geen vanzelfsprekendheid is, omdat meisjes vaak veel plichten in en rond het huis hebben.

Het feit dat de meeste scholen in afgelegen gebieden gesitueerd zijn, levert problemen op voor de financiële houdbaarheid van het NCS-onderwijsprogramma. 'Veel huishoudens hebben maar twee dollar per dag te besteden,' vertelt ontwikkelingscoördinator Segni Negash. 'Zij kunnen dus onmogelijk schoolgeld betalen.'

De situatie is steeds nijpender geworden door de toegenomen schoolkosten. Zo verhoogde de Ethiopische regering in 2016 de lerarensalarissen met dertig procent, terwijl in 2014 al een verhoging met veertig procent was doorgevoerd. In een poging de financiële gezondheid op peil te houden heeft NCS waar mogelijk het schoolgeld al verhoogd en twee scholen overgedaan aan de staat. Toch zijn de ondernomen acties niet voldoende om de kostenstijgingen te compenseren. Negash: 'Om ons onderwijsprogramma op het huidige niveau te handhaven, blijven we afhankelijk van de steun van donoren als Dioraphte. Zonder hen zouden we een aantal scholen in de afgelegen gebieden moeten sluiten. Dan zouden juist de kwetsbaarste kinderen verstoken blijven van het onderwijs dat ze verdienen.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 110.000 euro

Sightsavers: inclusief onderwijs voor drie- tot achtjarigen in Malawi

Sightsavers is de enige internationale organisatie die zich richt op inclusief onderwijs in Malawi. Met het project Leave No Child Behind wil de stichting meer opvangcentra inclusief maken, zodat meer jonge kinderen met een beperking toegang krijgen tot regulier onderwijs. Het project richt zich op inschrijving, het vasthouden en de schoolprestaties van kinderen van drie tot acht jaar. Daarbij focust Sightsavers zich op twintig opvangcentra in de districten Chikwawa en Ntcheu. Vier concrete doelen zijn: het vergroten van de capaciteit van zorgverleners om inclusief onderwijs aan de jonge kinderen te kunnen geven, het vergroten van het belang van vroegtijdig onderwijs in het bewustzijn van de ouders, het vermeerderen van het aantal gehandicapte kinderen met een positieve ervaring met vroegtijdig onderwijs en een overheidslobby om het belang van financiële ondersteuning van onderwijs aan kinderen met een beperking duidelijk te maken.

Chisomo is een van de kinderen die floreert bij het project. Ze werd voortijdig geboren met een onvolgroeid armpje. Haar ontwikkeling bleef achter. Ze leed aan een aantal aandoeningen, waaronder epilepsie. Haar gescheiden moeder liet haar hele dagen in huis achter, om voor haar andere kinderen te zorgen. De gemeenschap maakte zich zorgen over Chisomo en vroeg aan haar grootmoeder Regina zich over haar te ontfermen. Aldus gebeurde. Regina bracht haar dagelijks naar het Community Based Child Care Centre. Nu, een paar jaar verder, rent Chisomo de staf van het centrum tegemoet en is ze omringd door andere kinderen. Sightsavers-programmamanager Thomas Kanjodo: 'In het begin had ik eerlijk gezegd geen hoop. Toen ze als baby het Child Care Centre binnenkwam, kon ze haar hoofd niet eens heen en weer bewegen. Haar lichaam was erg bleek. In mijn stoutste dromen had ik me niet kunnen voorstellen dat ze ooit zo zou zijn. Ik werk nu twee jaar met Regina en Chisomo. Ik waak erover dat ze zich verder ontwikkelt en een onafhankelijke burger wordt.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 68.770 euro

Dorcas: levenskwaliteit verhogen in Gem, Kenia

Siaya is een van de 47 provincies van Kenia. Vanwege het gebrek aan voedsel, de ontoereikende hygiëne en door slechte natale zorg en malaria zijn de ziekte- en sterftcijfers hoog. Met een geïntegreerd project beoogt Dorcas het leven van de mensen in het Gem District in Siaya te verbeteren. Geïntegreerd wil zeggen: zowel op het gebied van gezondheid en inkomen als de toegang tot voedsel, schoon water en sanitaire voorzieningen.

Volgens Edwin Onyancha, landendirecteur van Dorcas Kenya, is de levenskwaliteit het afgelopen jaar aanzienlijk vooruit gegaan. 'Door training van de landbouwers in nieuwe technieken en van de kippenboeren in bijvoorbeeld ondernemerschap is de voedselproductie verhoogd. De boeren verkopen meer groente en kippen op de markt, waardoor hun inkomen is gestegen. Ze krijgen toegang tot financiële diensten, zoals microkredieten, en werken aan het opzetten en uitbreiden van productieketens.'

Door het installeren van handpompen zijn de gemeenschappelijke waterbronnen beter beschermd tegen vervuiling. Ook hebben bijvoorbeeld twintig scholen een

watertank ontvangen met een capaciteit van tienduizend liter. Het sanitaire gedrag en het ontbreken van voorzieningen zijn een gevaar voor de hygiëne en de drinkwaterkwaliteit. Daarom zijn mensen in het Gem District voorgelicht over het belang van toiletgebruik. 'De huishoudens van veertien dorpen zijn inmiddels voorzien van latrines,' vertelt Onyanchaw. 'Op twintig scholen zijn de kinderen getraind in het handen wassen met zeep. Op hun beurt trainen de kinderen hun ouders weer.'

Daarnaast is verbetering van de gezondheid van de bevolking een prioriteit, met name malariapreventie en pre- en neonatale zorg. Onyancha: 'Traditioneel bevallen vrouwen thuis. Bij complicaties is het ziekenhuis ver weg. Ook is er geregeld sprake van ondervoeding van moeder en kind, waardoor de sterftcijfers hoog liggen. Om ziekenhuisbevallingen te stimuleren, worden ook traditionele vroedvrouwen opgenomen in het programma. Zij krijgen trainingen hoe ze zwangere vrouwen beter kunnen begeleiden en doorverwijzen naar klinieken.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 150.000 euro

Liliane Fonds: op weg naar een inclusief Oeganda

Naar schatting leeft 13 procent van de kinderen in Oeganda met een beperking. Volgens de Oegandese wet hebben zij gelijke rechten op zorg en onderwijs, maar in de praktijk ontbreken vaak de middelen. Daar wil het Liliane Fonds via zijn strategische partner Katalemwa Cheshire Home (KCH) verandering in brengen.

KCH maakt deel uit van het nationale en lokale netwerk voor belangenbehartiging voor kinderen. Hierdoor kan ze bijdragen aan de versterking van mensen met een handicap, hun verzorgers en gemeenschappen.

Heel concreet stelde KCH aan het Liliane Fonds voor in 2017 1400 kinderen (evenveel jongens als meisjes) met een beperking te ondersteunen op sociaal gebied, op gezondheid en onderwijs en werk en inkomen. Hoewel het vierde kwartaalrapport nog moet verschijnen, wordt dat aantal zeker gehaald, aldus programmamanager Marieke Verhallen. 'Op het gebied van gezondheidszorg zijn honderden kinderen bijvoorbeeld geopereerd, of hebben krukken, een rolstoel of een prothese aangemeten gekregen.'

Officieel streeft de Oegandese regering inclusief onderwijs na, maar het land loopt flink achter op schema. De klassen zijn overvol en de docenten slecht betaald, zodat extra aandacht voor kinderen met een beperking erbij inschiet. Verhallen: 'Voor 2017 was de doelstelling negenhonderd kinderen beter onderwijs te bieden. Daartoe ondersteunt KCH de leerkrachten van het reguliere onderwijs om de scholen en klassen toegankelijker te maken en de kwaliteit van het onderwijs te verbeteren. Kinderen die speciaal onderwijs behoeven, worden geholpen daadwerkelijk naar school te gaan; ook hun docenten worden getraind.'

Verhallen is net terug uit Kampala, waar ze onder meer met KCH sprak over wat nodig is voor een capaciteitsopbouw van KCH in de komende jaren. 'De bedoeling is dat we onszelf overbodig maken. Dat KCH en zijn partners qua expertise en financiën op eigen benen kunnen staan en het werk uitbreiden. Het aantal kinderen dat nog niet bereikt is, is nog zo groot...'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 57.500 euro

Mission Aviation Fellowship: upgrading Cessna voor hulpvluchten in Kenia en Zuid-Soedan

De vloot van Mission Aviation Fellowship (MAF) bestaat uit 130 vliegtuigen die hulpvluchten over de hele wereld uitvoeren. 'De grootste niet-commerciële luchtvaartmaatschappij ter wereld,' vertelt directeur Adri van Geffen van MAF Nederland niet zonder trots. MAF verzorgt luchtverbindingen in 26 landen; ondersteunt vredes- en verzoeningsinitiatieven, organiseert medische ambulancevluchten en vervoert hulpverleners en hulpgoederen zoals medicijnen en lesmateriaal. 'We vervoeren alles wat anders niet op de plaats van bestemming kan komen. Soms gaat het om hele schoolinrichtingen.'

Al 25 jaar doet de Cessna 208 Caravan daarbij trouw dienst, maar om de vliegtuigen ook de komende jaren in te kunnen zetten is een upgrade nodig, aldus Van Geffen. 'De analoge instrumenten worden vervangen door digitale. Omdat er minder metertjes nodig zijn, wordt de cockpit een stuk overzichtelijker. De digitale apparatuur gaat veel minder snel kapot, maar belangrijker: straks kan de piloot de hele omgeving scannen

op de aanwezigheid van andere vliegtuigen. Dat vergroot de veiligheid enorm.'

De upgrade is een kostbare zaak: met het ombouwen van de zes toestellen in Kenia en Zuid-Soedan is een bedrag van 675.941 euro gemoeid. 'Maar dan kunnen ze ook weer vijftien tot twintig jaar mee,' weet Van Geffen. 'Bovendien kun je het systeem tussentijds upgraden.'

Dioraphte draagt specifiek bij aan de upgrade van de 5Y-MAE. 'We zijn erg blij dat Dioraphte helpt,' vertelt Van Geffen. 'Drie van de zes Cessna's, waaronder de 5Y-MAE, waren nog niet gefinancierd. Het is moeilijk sponsoren voor zo'n upgrade te vinden. Het is misschien niet het meest sexy project, maar wel buitengewoon noodzakelijk. Ik ben blij dat Dioraphte dat begrijpt.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 122.549 euro

International Child Development Initiatives: de eerste duizend dagen maken het verschil

Ouderlijke steun in de eerste jaren is doorslaggevend voor de gezonde en gelukkige ontwikkeling van jonge kinderen. Een verzorgende omgeving is erg belangrijk voor hun psychologische welzijn. Kinderen met zo'n solide basis leren makkelijker en groeien op tot gelukkigere volwassenen. Ze zijn minder gewelddadig en hebben minder vaak psychische problemen. Om die redenen lanceert International Child Development Initiatives (ICDI) samen met de lokale partner Education for Sustainable Development (ESD) het project Make The First 1000 Days Count. 'Het wordt een innovatieve holistische benadering van een door de gemeenschap gedragen Early Childhood Development (ECD) voor kinderen tussen de 0 en 3 jaar in Ethiopië,' vertelt senior programma-manager Giulia Cortellesi.

Drie pijlers schragen het project: de verbetering van het verantwoordelijkheidsgevoel van de hele gemeenschap voor het welzijn van de nul tot driejarigen, de verbetering van de gezondheid en sociale integratie van kinderen via de betere toegang tot multi-sectorale diensten en de verbetering van vroegtijdig leren en de ouder-kind interactie. Bij elk van de pijlers geeft Cortellesi een voorbeeld: 'In de tien dorpen worden zogenoemde ECD 0-3 comités opgericht. De leden worden getraind in het Early Child Development-programma. Gezondheidsprofessionals en sociale werkers bezoeken gezinnen om onder meer pre- en postnatale gezondheid van moeder en kind te verbeteren, ongewenste zwangerschappen te voorkomen en de mentale gesteldheid van zuigelingen en peuters te bevorderen. Daarnaast zullen oudergroepen opgezet worden voor moeders, vaders en aanverwante familieleden. Via huisbezoeken zullen ouders geadviseerd worden over de ontwikkeling van hun kind, over het belang van spelen, verantwoordelijk ouderschap en vroege leeractiviteit.'

Het project gaat in tien Ethiopische dorpen draaien en heeft een looptijd van dertig maanden. Het doel is 750 jonge kinderen te ondersteunen (waarvan de helft meisjes) en hun ouders.

TOEKENNING STICHTING DIORAPTE 150.000 euro

Sabatia Eye Hospital: oogziekten opsporen in uithoeken van Kenia

Sabatia Eye Hospital (SEH) is een onafhankelijke not-for-profit-oogkliniek. De kliniek bedient naar schatting vijftien miljoen mensen in het uitgestrekte westelijke deel van Kenia. Naar schatting 0,7 procent van hen is blind, een nog groter aantal is slechtziend. Staar is de grootste veroorzaker van blindheid, gevolgd door trachoom en glaucoom. Tachtig procent van de gevallen is te genezen of via preventieve maatregelen te voorkomen.

Om patiënten tot in de verste uithoeken te bereiken, werkt SEH met zogenoemde outreach camps, waarin jaarlijks negenduizend patiënten geholpen worden. Barasa Oscar, de outreach-campcoördinator, vertelt hoe het proces in zijn werk gaat: 'Voorafgaand aan de komst gaat een team vooruit om ruchtbaarheid aan het outreach camp te geven. Dan zenden we ons medische team "on the ground". Het kamp blijft een dag of drie op locatie. De patiënten worden gescreend op aandoeningen. Vroeger opereerden we nogal eens ter plekke, maar het is kostbaar en riskant om alle medische apparatuur steeds mee te slepen. Als we nu 29 patiënten die een oogoperatie nodig hebben bij elkaar hebben transporteren we hen per bus naar het Sabatia Eye Hospital. Dit ook om de kwaliteit van de operatie te garanderen.'

Lang niet iedereen hoeft geopereerd worden. Velen zijn gebaat bij de juiste medicijnen, anderen bij een leesbril. Veel energie wordt gestoken in de zogenoemde community awareness campaigns. Voor en tijdens de outreach camps organiseert het SEH in de omringende dorpen voorlichtingssessies over hoe via bijvoorbeeld betere hygiëne oogziekten te voorkomen zijn. Oscar: 'Omdat armoede kan leiden tot blindheid en andersom blindheid vaak leidt tot armoede valt er veel te winnen. Daarom willen we nog jaren doorgaan met onze outreach camps.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPTE 36.000 euro

foto: Tash McCarroll

Sociale Initiatieven in Nederland

Dioraphte Sociale Initiatieven in Nederland geeft financiële steun aan sociaal-maatschappelijke projecten. Daarbij richt Dioraphte zich op mensen die in (relatieve) armoede en/of isolement leven.

62 projecten
Totaal toekenningen 1.653.477 euro

Peter Faber Stichting: 'Peter maakt een verschil tussen daad en dader'

Na een leven vol drugs en criminaliteit belandde Dillon Baron drie jaar achter de tralies van de gevangenis van Lelystad. Daar volgde hij een workshop van de Peter Faber Stichting. Inmiddels is Dillon weer vrij en bezoekt hij basisscholen om zijn verhaal te vertellen en achtstegroepers te waarschuwen voor de gevolgen van verkeerde keuzes.

In groep vijf begon ik met jatten. De bewakingscamera legde vast dat ik snoep in de tas van mijn vriendje stopte. Thuis kreeg ik klappen. Een paar jaar daarna werd mijn moeder in Amerika gepakt voor drugssmokkel. Ik ging van internaat naar crisiscentrum, van mijn oma in Suriname naar crisiscentrum. Enzovoort. Eigenlijk moest mijn vader de zorg op zich nemen, maar die verstond daar slaan onder.

Ik was al jong gek op muziek, speelde piano en maakte mijn eerste raps. Bobby Farrel van Boney M kwam bij mijn moeder op bezoek. Ik liet hem wat beats horen. Daarna kocht hij een keyboard voor me. Op mijn zestiende kreeg ik een goede baan op een reclamebureau. Geweldig, de hele dag beats verzinnen voor jingles. Een bureau in Londen bood me een contract aan. Na een jaar kwam ik terug met een cheque van zestigduizend pond. Die heb ik onder de fruitschaal gelegd en ben met vrienden gaan chillen. Toen ik dagen later weer thuis kwam was die cheque spoorloos. Bij mijn moeder kwam nogal wat vaag volk over de vloer...

Op mijn dertiende had ik mijn eerste plofje gerookt, een combinatie van wiet en cocaïne. Tijdens mijn reclamebaan had ik de drugs aardig onder controle, maar toen ik aan basecoke begon, ging mijn leven op de glijbaan. Onder invloed sloeg ik door een ruit heen. Alle pezen in mijn arm waren door, ik kon geen piano meer spelen. Crack werd mijn nieuwe hobby. Soms was ik vijf dagen achtereen wakker. Hallucinerend. Het probleem van crack is: het is fucking duur. Ik kocht een vuurwapen, waarmee ik straatroof en overvallen pleegde. Nu en dan werd ik gepakt, soms meteen weer vrijgelaten.

Op een nacht stond ik boven op mijn flat in de Bijlmer. Ik wilde springen, toen mijn mobiel ging. Mijn moeder. "Ik

ben wakker geschrokken met een heel slecht gevoel. Kom naar huis." Ik ben naar haar toegegaan. Ik zag haar pijn om mij. Toch ging ik weer verder met de crack en de overvallen. Op een gegeven moment heb ik een overval gepleegd zonder bivakmuts. Van de buit heb ik mijn moeder wat gegeven, tweehonderd krasloten gekocht en ben ik dagen crack gaan roken. Stoned wachtte ik mijn arrestatie af. Toen dat te lang duurde ben ik gewapend en met vijftig gram cocaïne langs het politiebureau gelopen. Ze hadden me snel in de smiezen.

Drie jaar kreeg ik. Het werd afkicken. De pastoor en de dominee motiveerden mij vol te houden, maar het kwartje viel toen Peter Faber en rapper Rocks de muziekworkshop 'Uit de bajes terwijl je er nog in zit' kwamen doen. Pas bij de derde sessie sloot ik aan, omdat ik zag dat de anderen zo happy op cel terugkwamen. Direct kreeg ik het gevoel dat ik niet meer vastzat. Ik kreeg een keyboard en kon weer muziek maken. Ook de gesprekken met Rocks en Peter Faber maakten me sterker.

Toen ik vrij kwam heb ik aan Rocks het telefoonnummer van Peter gevraagd. Peter maakt een verschil tussen daad en dader. Wat je gedaan hebt is fout, maar jij zelf bent niet fout. Ik heb zo veel mensen opgelicht, zo veel mensen beroofd, zo veel mensen pijn gedaan... Ik wilde iets positiefs doen, iets dat vóór me zou werken.

Nu heb ik een eigen muziekbedrijf en zet me in voor de Peter Faber Stichting. In het kader van het programma EPJO, misdaadpreventie in de dop, bezoek ik samen met een politieagent achtstegroepers van basisscholen, rap met ze en doe mijn verhaal. Laatst nog vertelde een jongen over pesten. Hij begon te huilen. Nog een kind begon te huilen, en nog een. De juf veegde tranen van haar wangen en Gerard de agent had rode ogen. Toen hield ik het ook niet droog.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPhte 20.000 euro

Emma at Work begeleidt jongeren die opgroeien met een chronische ziekte of lichamelijke beperking naar een zelfstandige toekomst. De stichting verdeelt haar activiteiten globaal in twee units: het Experience LAB: begeleiding bij de ontwikkeling in de tienerjaren naar jongvolwassenheid op het gebied van werk en de workforce: arbeidsbemiddeling voor jongeren vanaf vijftien jaar die min of meer startklaar zijn. Bijvoorbeeld de twintigjarige Martijn de Ruijter.

'In 2010 werd bij mij lymfeklierkanker geconstateerd. De behandeling ervan verliep succesvol, behalve dat de zenuwbaan in mijn ruggenmerg beschadigd raakte. Nu heb ik een dwarslaesie tot borsthoogte, waardoor ik tot de rolstoel ben veroordeeld. Van de kanker ben ik nu vijf jaar schoon. De complicatie is wel heftig, maar er valt mee te leven.

Inmiddels heb ik een MBO-opleiding in de ICT voltooid en ben ik op zoek naar werk. Wat ik precies wil gaan doen, weet ik nog niet zo goed. Vroeger wilde ik de bouw in, maar dat gaat het niet meer worden. Toen ik vast liep met solliciteren, vond ik via internet Emma at Work. Ik waagde een belletje. De vrouw die ik aan de lijn kreeg stelde voor een cursus CV Updaten bij te wonen. Mijn cv bleek zo basic als ik weet niet wat. Ik kreeg goede tips, bijvoorbeeld om vrolijke accenten in je cv aan te brengen. En een foto erin op te nemen, vanaf borsthoogte. Het mooie is: je praat op de cursus met anderen met een beperking over solliciteren. Dan hoor je hoe zij dat ervaren, hoe zij erin staan. Moet je je beperking noemen in je cv? Over dat soort dingen hadden we het.

Nu denk ik erover iets in de techniek te gaan doen, revalidatietechniek misschien wel. Het is mooi om mensen te helpen. Ik zou graag een opleiding in die richting volgen, naast mijn werk. Ik heb me nu ingeschreven voor een Ontdek je Talent-workshop. Ben benieuwd wat daar uitkomt.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 45.000 euro

Dagelijks kloppen mensen zonder papieren aan bij het Wereldhuis van de Protestantse Diaconie in Amsterdam. Ze zoeken iemand die met hen meedenkt bij hulpvragen, volgen een cursus of willen samen met anderen actief zijn. 'We zien een grote toeloop van mensen uit de bed-bad-broodvoorzieningen, die overdag een veilige en warme plek zoeken,' aldus Arend Driessen, coördinator Projecten van de diaconie. 'Het zijn mensen van wie dossiers niet bekeken worden, die wanhopig wachten op een telefoontje van een organisatie of een advocaat. We zien mensen met PTSS die na een slechte nacht de stad in lopen, op zoek naar rust. Hen willen we een goede en veilige dagopvang bieden.'

Vanaf 2016 bleek het bezoekersaantal flink te stijgen en een wezenlijke uitbreiding op de oorspronkelijke locatie was niet mogelijk. Overdag was het benauwd, rumoerig en onoverzichtelijk. 'Juist de mensen uit de BBB hebben te maken met stress en spanning, waardoor snel irritaties en ruzies ontstaan,' zegt Driessen. 'Toch willen we juist deze groep overdag wel een plek bieden, zeker in de wintermaanden.' Een wezenlijke uitbreiding is niet mogelijk. Daarop ontstond het idee van een tijdelijke overkapping van de binnenplaats via een kasconstructie. Hiermee ontstaat een ruimte van 150 m², waar ruim honderd mensen ontvangen kunnen worden tijdens de lunch.

Een van hen is Peter Silva uit Gambia. Hij is nu drie jaar in Nederland en verblijft 's nachts in de Walborg, een bed-bad-broodvoorziening in Amsterdam. Inmiddels is hij als vrijwilliger actief als huismeester. 'Ik doe bijvoorbeeld de intake van mensen die voor het eerst aankloppen. 99 procent van de mensen in de Walborg komt 's ochtends direct hiernaartoe. Hier kunnen we emanciperen en een deel van de samenleving worden. Ze vertellen ons over de Nederlandse regels en wetten, helpen ons met computercursussen. In "de Kas" hebben we met 110 mensen lunch aan lange tafels. Die mix van culturen is mooi om te zien. Allemaal willen we verder met ons leven. Zodra ik een verblijfsvergunning heb, wil ik op sociaal gebied mijn bijdrage leveren aan de Nederlandse maatschappij, to help the needy.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 11.000 euro

Diaconie Leiden: ‘Ten einde raad vroeg ik de Kerk om hulp’

De Diaconie Protestantse Gemeente Leiden verleent hulp aan mensen die tussen wal en schip vallen en nul op het rekest krijgen bij bestaande instanties. Zo ook de Armeense Innesa (37) met haar zoons David (16) en Mikael (1,5).

‘In 2015 kwam ik met mijn zoon naar Nederland voor de man van wie ik hield. We trouwden en ik raakte zwanger. Helaas hield het huwelijk geen stand. Nog voor de geboorte van Mikael scheidden we. Omdat ik niet meer was getrouwd, moest ik terug naar mijn thuisland Turkmenistan. Maar mijn jongste is in Nederland geboren en heeft de Nederlandse nationaliteit, mijn oudste zit hier op school. Ik wilde niet terug. Ik klopte aan bij de gemeente, bij VluchtelingenWerk; niemand kon mij helpen.

Omdat ik geen Nederlandse nationaliteit heb, kon ik ook niet terecht bij de maatschappelijke opvang voor dak- en thuislozen. En omdat ik formeel geen vluchteling ben, kwam ik niet in aanmerking voor de bed-bad-broodvoorziening. Ten einde raad besloot ik de Kerk om hulp te vragen. De dominee verwees me door naar het Diaconaal Centrum De Bakkerij.

De Bakkerij heeft mij en mijn kinderen tijdelijke onderdak gegeven. Wat ben ik ze daar dankbaar voor. Van 30 juni tot half september verbleven wij in het opvanghuis Makaazi ya Imani. In de tussentijd hebben ze mij geholpen om in overleg met de gemeente Leiden een passende oplossing te vinden. Dat is gelukt. Nu wonen we in een flat die de gemeente ons toegewezen heeft, in afwachting van de beslissing van de IND. Die buigt zich over de vraag of ik met mijn kinderen toch in Nederland mag blijven. Mocht dat zo zijn, dan ga ik de inburgeringscursus doen, kan mijn jongste op de peuterspeelzaal en mijn oudste zijn opleiding aan het Da Vinci College vervolgen.’

TOEKENNING STICHTING DIORAPhte 22.000 euro

Stichting voor Vluchteling-Studenten:
‘Bijdragen aan de sociale heropbouw van Irak’

Stichting voor Vluchteling-Studenten UAF ondersteunt vluchtelingen bij hun studie en het vinden van een baan in Nederland. Dankzij het Scholars at Risk-programma kunnen wetenschappers hun werk of onderzoek in een veilige omgeving voortzetten aan een Nederlandse of Belgische onderwijsinstelling. Zo ook Ahmad, die in 2014 door ISIS uit Mosul werd verdreven.

‘Tot 2014 was ik als archeoloog verbonden aan de Mosul University. Ik doceerde Human Evolution, tot ISIS de stad veroverde. Die hadden niets op met mijn

opvattingen over de ontwikkeling van de homo sapiens, zodat ik naar Koerdistan moest vluchten. In maart 2016 reisde ik met mijn vrouw en twee kinderen naar Nederland. Niet lang daarna kwam ik in contact met het Scholars at Risk-programma van het UAF. Afgelopen september kreeg ik een onderzoeksplek aan de Vrije Universiteit, niet als archeoloog, maar als cultureel

antropoloog. Nu doe ik PhD-onderzoek naar de sociale structuur van Mosul. Of: wat daar nog van over is. De werktitel luidt dan ook: Mosul social fabric under attack. Voor de invasie van de Amerikanen was Mosul een multiculturele stad, waarin moslims, christenen, Koerden, sjiieten en soennieten vreedzaam samenleefden. Sindsdien is Mosul een chaos, waarin ISIS gretig wortel heeft geschoten. De sociale structuur van de stad is volledig verwoest.

Het Scholars at Risk-programma helpt me mijn leven te stabiliseren. Het ondersteunt mijn PhD-research, maar helpt ook mijn vrouw en kinderen om Nederlands te leren. Ook wordt mijn vrouw geholpen om haar baan als wiskundeleraar hier weer op te pakken. Mijn droom? Ik hoop dat ik de gelegenheid krijg, bijvoorbeeld in dienst van Unesco, om met

mijn kennis bij te dragen aan de sociale heropbouw van Irak. En vooral van Mosul. Want de “social fabric” was vroeger de kroon van Mosul.’

TOEKENNING STICHTING DIORAPhte 80.000 euro

'Dankzij Dokters van de Wereld een beetje vertrouwen in de toekomst'

Iedereen in Nederland heeft recht op medisch noodzakelijke zorg. De praktijk wijst echter uit dat migranten zonder verblijfsvergunning daarvan vaak verstoken blijven. Het Zorgrecht Programma van Dokters van de Wereld beoogt de structurele verbetering van de toegankelijkheid tot gezondheidszorg voor mensen zonder geldige verblijfspapieren. De nadruk ligt op het bewerkstelligen van zelfredzaamheid van de migranten via toegespitste informatie en bemiddeling naar zorg. Ook Ahmed uit Afghanistan kreeg bemiddeling. Depressief en suïcidaal kwam hij in contact met Dokters van de Wereld.

'Ik woon al twintig jaar in Nederland. Mijn kinderen hebben een verblijfsvergunning gekregen, maar ik niet. Onlangs heb ik te horen gekregen dat ik uitgeprocedeerd ben. Die boodschap kwam hard aan. Ik zag het helemaal niet meer zitten, ging de deur niet meer uit, raakte in een depressie, liep rond met plannen om er een eind aan te maken. Geestelijke hulp zoeken? Ik ben in al die twintig jaar nooit bij een dokter geweest. Een kennis van me maakte zich zorgen. Hij had van Dokters van de Wereld gehoord en belde met ze. Gelukkig kon ik meteen op het spreekuur komen. Mijn kennis, die Nederlands spreekt, fungeerde als tolk. Alleen al de mogelijkheid mijn verhaal te kunnen vertellen maakte me minder somber. Ze vroegen me naar mijn klachten en of ik nog actieve zelfmoordplannen had. Die had ik niet meer. Blijkbaar maakte ik nog steeds een verslagen indruk, want de mensen bij Dokters van de Wereld besloten een arts voor me te zoeken. Ook kreeg ik een verwijzing voor het psychosociale spreekuur van Dokters van de

Wereld. Daar kom ik wekelijks. Van de psycholoog krijg ik mentale oefeningen waar ik veel aan heb. Nu kijk ik weer met een beetje vertrouwen naar de toekomst.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 100.000 euro

'In het Odensehuis kon ik weer van Rika genieten'

Het Odensehuis Groningen is een inloophuis voor mensen met (lichte) dementie en hun naasten. In 2017 steunde Dioraphte het huis met 25.000 euro, dat als vangnet diende voor een dreigend exploitatietekort.

Marjolein Hoolsema is de enige betaalde kracht. Met dertig vrijwilligers ontvangt ze vijf dagen per week mensen met dementie en hun partners, kinderen, broers of zussen op. 'Sommigen komen zelfstandig, zoals de man van de overkant die elke dag een kop thee komt drinken,' vertelt Hoolsema. 'Anderen brengen hun partner, zoals de man die zijn dementerende vrouw hier afzet, zodat hij een ochtend per week kan zwemmen.' Weer anderen komen samen. Zo ook Anton en zijn vrouw. Hij vertelt: 'Ik heb vijftien jaar voor Rika gezorgd, ze had parkinson en dementie. Ik ging elke dag met haar naar het Odensehuis en we bleven de hele dag. Daar werd ze altijd zo vrolijk. Dan ging ze zingen en dansen. Thuis lachte ze niet meer, maar in het Odensehuis kon ik van haar genieten. Daar

ben ik de mensen hier heel dankbaar voor. Op een gegeven moment moest ze naar een verpleeghuis. Ik trof haar huilend in de tuin, ze wilde niet meer leven. Ik dacht: ik neem haar mee naar huis. Maar onderweg kwamen we langs het Odensehuis. Daar ben ik toen gestopt. Direct leefde ze weer helemaal op.

Liefde is het voornaamste dat er bestaat. Zonder liefde had ik Rika nooit vijftien jaar kunnen verzorgen. Inmiddels is Rika overleden en begin ik zelf ook een beetje vergeetachtig te worden. Ik kom nog elke dag in het Odensehuis. Daar geniet ik ervan hoe mensen steun aan elkaar hebben. Het voelt als een grote familie. Ik leef voor het Odensehuis.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 25.000 euro

Move: kinderen leren dat ze invloed hebben op hun directe omgeving

'Geloof in jezelf', foto Move

Stichting Move koppelt kinderen uit minder bedeelde wijken aan studenten om hen samen een project voor de buurt op te laten zetten. In 2017 hebben ruim 1500 kinderen zich samen met meer dan 400 studenten ingezet voor hun buurt. Verspreid over acht grote studentensteden zijn er 75 Move-projecten opgezet. De kinderen zelf hebben ideeën bedacht én uitgevoerd ter verbetering van hun leefomgeving. Zo zijn er picknicks georganiseerd voor vluchtelingen, activiteiten voor ouderen en is er gekookt voor daklozen.

Marianne van Rheenen van de Leidse studentenvereniging Quintus deed een project met groep 7/8 van basisschool De Meerpaal. 'Onze goededoelencommissie werkt samen met Move. Dit jaar doe ik voor de tweede keer mee aan een project, omdat ik het interessant vind om te kijken wat ik kan toevoegen in Leiden. Als student kom je alleen in de binnenstad, eigenlijk nooit in een gewone gezinsbuurt. Ik ging met een groep van

zes meiden hun wijk in met de vraag wat hen opviel. Ze zagen heel veel plastic in de sloot liggen. Niet prettig voor het oog en niet voor de dieren. Het idee ontstond een kunstwerk van zwerfplastic te maken. We maakten niet alleen de sloot schoon, maar gingen ook langs de deuren om plastic in te zamelen. Bovendien maakten we er iets kunstzinnigs van. Daarna heeft een student kunstgeschiedenis een minicollege gegeven over kunst, met aansluitend een speurtocht door de stad met de vraag: waar zie jij kunst? Dat leverde leuke discussies op. De kinderen leren zo heel goed zelf iets op te pakken, dat ze invloed hebben op hun omgeving. En ik? Ik heb het echte Leiden leren kennen. Ook heb ik geleerd dat je verschillende kinderen verschillend moet benaderen. Maar als je dat doet, krijg je ze mee.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 30.000 euro

Muziek Jong voor Oud: ouderen voelen letterlijk de muziek

De stichting Muziek Jong voor Oud organiseert jaarlijks zo'n vierhonderd concerten en vijftig muziekworkshops in zorginstellingen. Conservatoriumstudenten verzorgen de uitvoering. De stichting is opgericht door Albin Ograjensek. Zijn dochter, de sopraan Fenna Ograjensek, doet de uitvoerende zaken. Het mes snijdt aan twee kanten, vertelt ze. 'Ouderen voelen letterlijk de muziek. Dat is wezenlijk anders dan naar een cd luisteren. Ook hebben ze contact met de muzikanten. En de conservatoriumstudenten kunnen vlieguren maken.' De behoefte aan concerten in zorginstellingen is ontzettend groot, merkt Ograjensek. 'We zijn voornamelijk actief in Limburg, maar het zou mooi zijn als andere provincies copy-paste met Muziek Jong voor Oud zouden doen.'

Zorgcentrum Scharwyerveld in Maastricht nam in 2017 drie concerten af. Activiteitenbegeleidster Maud Lucassen was erbij. 'Het mooie is dat je bij Muziek Jong voor Oud kunt kiezen. Oma Applaus bijvoorbeeld, een muziektheatervoorstelling waarin kinderen ouderen

uitnodigen om mee te doen. Of de workshop De Schilderijtentoonstelling. Terwijl de musici spelen, doen de ouderen de ogen toe. De vormen en bewegingen die ze ervaren moet hun hand op het doek overbrengen. Bijzonder om te zien wat schilderen op muziek teweeg kan brengen. Ik merk wel dat de klassieke muziek niet al te zwaar moet zijn. Het André Rieu-genre brengt de meeste herkenning bij de ouderen, bij zwaarder werk draaien ze zich om. Niet allemaal natuurlijk. Laatst speelde hier een jongen van het conservatorium een stuk van Mozart op de piano. Een van de toehoorders was een vrouw die vroeger altijd piano had gespeeld, maar het nu wegens toenemende dementie niet meer kan. Tijdens de uitvoering huilde de vrouw van ontroering. Na afloop kwam de jongen nog even bij haar zitten om met haar over muziek te praten. Een mooi moment.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 9.000 euro

Wetenschap en Onderzoek

Dioraphte Wetenschap en Onderzoek steunt medisch wetenschappelijk onderzoek op de terreinen zeldzame ziekten, *neglected tropical diseases* en voedselzekerheid.

9 projecten
Totaal toekenningen 1.464.993 euro

Genetische Hartspierziekte PLN: 'De oplossing een kwestie van geld? Dat ga ik regelen.'

Vier jaar geleden werd Irene verliefd op haar bootcamptrainer, een sportman met de ambitie wereldkampioen boksen te worden. Een erfelijke hartspierziekte gooide roet in het eten. Als vrijwilliger van Stichting Genetische Hartspierziekte PLN rust Irene niet voor er een behandelmethode is gevonden. 'Met Max wil ik oud worden.'

Ik ontmoette Max in het Oosterpark in Amsterdam. Hij was niet alleen een ontzettend spontane jongen, maar ook erg slim. Hij trainde zeven dagen per week, vastberaden om wereldkampioen boksen te worden. Net voordat ik hem leerde kennen had hij zijn eerste profwedstrijd gebokst in het cruiserweight. In aanloop naar dat gevecht had hij al hartritmestoornissen. Ook in het gevecht voelde hij zijn hart op hol slaan. Hij wist: ik moet die gozer in de eerste ronde knock-out slaan, want de tweede ronde overleef ik niet. En dat lukte. Direct na de wedstrijd ging hij voor tests naar het ziekenhuis. Hij bleek de hartspierziekte PLN te hebben. Max was toen 26, zijn gedroomde toekomst lag in duigen.'

Machteloos

'Op een gegeven moment vertelde hij me dat hij op het punt stond naar Curaçao te vertrekken om een sportschool te beginnen. "Het enige wat me tegenhoudt ben jij," zei hij. 'Wil je mijn vriendin worden?'" Twee weken later had ik een ticket gekocht. Op Curaçao bleek hij door de hoge temperaturen nog meer last van zijn hart te hebben. Dat was heel bedreigend. Voor hem, maar ook voor mij, ja. Een machteloos gevoel. Het advies was terug te gaan, omdat in Nederland de hartzorg beter was. We gingen een hectisch jaar tegemoet, waarin zijn hart soms 360 keer per minuut sloeg. Urenlang. Tijdens een weekendje Terschelling was Max erg stil tijdens het eten. Ik dacht: we zijn een paar maanden samen en nu al uitgepraat. Bleek zijn hart weer op hol te zijn geslagen. Hals over kop bracht de traumahelikopter ons naar het ziekenhuis in Leeuwarden. Ik kan je vertellen: dat schept een band. Ik was doodsbang hem kwijt te raken. In de periode daarna onderging Max een aantal operaties. Ik was dagelijks in het AMC. Gelukkig was hij heel rustig onder de situatie, niet bang voor de dood. Na een jaar ziekenhuis in en uit was hij eindelijk stabiel met medicatie.'

Nederlandse oorsprong

'Ondertussen waren we ons natuurlijk gaan verdiepen in de ziekte. Het is een genetische aandoening. Draggers van de PLN-mutatie lopen een groot gezondheidsrisico dat zich uit in plotselinge hartdood, hartfalen en een gemiddelde levensverwachting van 42 jaar. De mutatie heeft vrijwel zeker een Nederlandse oorsprong. In ons land zijn een kleine duizend dragers bekend, waaronder de moeder en zus van Max. Er bleek een Stichting Genetische Hartspierziekte PLN te bestaan, opgericht door Pieter Glijnis. Op een informatiemiddag deed hij een oproep om vrijwilligers. Ik heb direct mijn hand opgestoken. Pieter en ik trekken nu veel samen op. In de medische wereld heb je heel veel onderzoeksgroepen die koninkrijkjes op zich zijn en met elkaar concurreren om geld. Wij proberen samenwerking op gang te brengen. Met succes, want binnen het project Help PLN de wereld uit werken inmiddels drie medische centra in Nederland (AMC Amsterdam, UMC Groningen en UMC Utrecht) nauw samen met drie medische centra in de Verenigde Staten. En zien we nu al meerwaarde ontstaan.'

Parallele onderzoeken

'Het doel is om binnen vijf jaar een behandelmethode te vinden. Om een grote kans van slagen te hebben zijn drie parallelle onderzoeken gaande: gentherapie, medicamenteuze behandeling en stamceltherapie. Met name door een aantal technologische innovaties in Amerika is er goede hoop dat een van de drie onderzoeken tot een behandelmethode leidt die de ziekte zal stoppen. Het is allemaal een kwestie van geld. Een Nederlandse professor vertelde me: "Het is een oplosbare ziekte. Geef me een miljard en binnen een jaar heb ik een oplossing." Oké, dacht ik. Dat ga ik regelen. Max is de man waarmee ik oud wil worden. Daarom zal ik er alles aan doen om te helpen een behandelmethode voor de ziekte te vinden.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 250.000 euro

Stichting voor Lever en Maag-Darm onderzoek:
zes MC's eendrachtig op zoek naar een oplossing

< Dr. Sarwa Darwish Murad

Nederlandse transplantatiecentra en drie transplantatiecentra in Noord-Amerika. 'Er zijn veel studies naar PSC gedaan, met verschillende uitkomsten. Nog steeds is er geen behandeling van de ziekte gevonden. Nu zes centra met elkaar samenwerken, hebben we de beschikking over een grote populatie van bijna zeshonderd patiënten. Al hun data staan in één database. Nu kunnen we de patiënten vergelijken waarbij PSC wel terugkeert na levertransplantatie met degenen waarbij PSC niet terugkeert. Zo kunnen we de toevalsfactoren zo veel mogelijk minimaliseren.'

Primaire Scleroserende Cholangitis (PSC) is een zeer ernstige chronische leverziekte. De ziekte treft voornamelijk jongvolwassenen en komt het meest voor in het noordelijke werelddeel. Bij PSC treedt een diffuse ontsteking en verbindweefseling van de galwegen in de lever op. Uiteindelijk is de ziekte zo progressief dat die tot overlijden leidt. Tenminste, als patiënten geen levensreddende levertransplantatie krijgen. Ook met een nieuwe lever blijkt de ziekte echter bij ongeveer een derde van de patiënten weer terug te komen. Waardoor komt dat? Dat onderzoekt Sarwa Darwish Murad van de afdeling Gastro-enterologie en Hepatologie van de Erasmus University Medical Center, samen met twee andere

Hoewel het onderzoek nog volop gaande is heeft Darwish Murad wel een idee in welke richting een oplossing moet worden gezocht. 'Uit het feit dat PSC na transplantatie terug kan komen blijkt dat het geen primaire leverziekte is. Het lijkt gerelateerd aan darmziektes, omdat driekwart van de gevallen een darmziekte ontwikkelt naast PSC. De darmflora lijkt dus een rol te spelen. Die is niet bij iedereen hetzelfde. De vraag is hoe de darmflora van mensen waarbij PSC terugkeert afwijkt van hen waarbij de ziekte wegblijft. Als we de onderliggende factoren begrijpen, hebben we misschien het begin van een inzicht in hoe PSC überhaupt ontstaat.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 45.000 euro

Leiden University Medical Center:
gecontroleerd infecteren op zoek naar een vaccin

In de darmen van naar schatting 800 miljoen mensen leeft de mijnworm. De eieren van de mijnworm worden met de ontlasting uitgescheiden en ontwikkelen zich tot larven. Deze dringen vaak via de huid het lichaam binnen. Vooral mensen in de armste delen van de wereld zijn besmet. De symptomen zijn darmkrampen en bloedarmoede. Geïnfecteerde kinderen kunnen een groeiachterstand oplopen. Ondanks veel 'de-worming'-programma's blijft het aantal besmettingen hoog, aldus Maria Yazdanbakhsh, hoofd van de afdeling Parasitologie van Leiden University Medical Center (LUMC). 'De kinderen krijgen medicijnen, de wormen verdwijnen, daarna komen ze weer in contact met de besmette grond en worden ze weer geïnfecteerd. Een vaccin zou een enorme uitkomst zijn.'

Zoals zo vaak bij de ontwikkeling van een medicijn is geld de bottleneck. 'Het is een ziekte van de armen. Daar willen weinigen geld in stoppen,' meent Yazdanbakhsh. Het is relatief goedkoop om een groep proefpersonen te infecteren met de mijnworm. 'Binnen zes weken heb je dan resultaat, zodat je snel weet of een potentieel vaccin werkt.'

De wormen voor de gecontroleerde infectie zijn afkomstig uit Australië. In verband met een onderzoek aldaar werden zeven mensen geïnfecteerd met de mijnworm. Een aantal keren is hun ontlasting verzameld en vervolgens naar LUMC gestuurd. Daar is veel werk verricht om de eieren uit deze ontlasting tot larven van goede kwaliteit te ontwikkelen zodat ze gebruikt kunnen worden voor gecontroleerde infectie. 'Het blijkt makkelijker mensen te krijgen voor een malaria-trial, dan voor een mijnworm-trial,' lacht Yazdanbakhsh. 'Terwijl malaria-infectie dodelijk kan zijn.' Maar inmiddels zijn vier donoren succesvol geïnfecteerd en hun larven kunnen gebruikt gaan worden om een trial met 24 proefpersonen te starten. 'Met een groep van dergelijke omvang kun je wetenschappelijk goed uitzoeken hoe de infectie precies werkt. Hoe lang kunnen we bijvoorbeeld doorgaan met herhaaldelijk infecteren zonder bijwerkingen? De kennis die we hiermee krijgen is een stepping stone voor de volgende fase: de ontwikkeling van een vaccin.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 300.000 euro

Podiumkunsten

Dioraphte Podiumkunsten draagt bij aan muziek, theater, film, dans, literatuur en beeldende kunst, door onder meer festivals te ondersteunen. Daarmee versterken we de sector en genereren we een groot bereik. Verder ondersteunen we vooral instellingen met activiteiten waarbij talentontwikkeling centraal staat.

61 projecten

Totaal toekenningen 1.218.016 euro

Eurosonic Noorderslag: 'Het is dus echt een springplank'

Elke tweede helft van januari vindt in Groningen Eurosonic Noorderslag plaats. Ooit begonnen als een wedstrijdje Nederland – België is het muziekfestival uitgegroeid tot het belangrijkste podium voor Europees poptalent met internationale potentie. 'Wij halen alle genres in huis: van fado tot rap.'

Januari was oorspronkelijk gekozen omdat dat het tijdslot was in de agenda van de Oosterpoort waar toch niet zo veel gebeurde,' vertelt directeur Dago Houben, 'maar het blijkt een heel gunstig moment. Het is de maand waarin de bookers en programmeurs hun keuze voor het festivalseizoen maken. Die komen dus allemaal langs om bands direct te boeken.' Het gevolg was dat het festival al snel groeide als kool. Was het eerst een podium voor alleen Nederlandse bands, inmiddels hebben ook buitenlandse bands de weg naar Groningen gevonden. En in hun zog jaarlijks meer dan veertigduizend bezoekers. Daaronder zijn 4200 professionals uit de muziekindustrie, die de podia afspeuren naar talent, maar ook de Eurosonic Noorderslag Conference bezoeken, met panels, interviews, workshops, diners, pitches en natuurlijk party's. Kortom, de conferentie is *the place to be* om te netwerken.

Filter

Eurosonic Noorderslag is er in de eerste plaats natuurlijk voor de muzikanten: Eurosonic, voor de Europese bands (waaronder een groot aandeel uit Nederland) en Noorderslag puur voor de Nederlandse bands. Jaarlijks melden zich tussen de drie- en vierduizend acts aan. Die gaan door het kritische filter van Eurosonic Noorderslag. Uiteindelijk geven zo'n driehonderd acts acte de présence. Een klein deel daarvan is uitgenodigd, ontdekt door de adviseurs die op zoek zijn naar the sound of next year. Dat lukt aardig, zo blijkt bijvoorbeeld ook uit de

Sound of 2018-longlist die de BBC onlangs publiceerde. 'Daarop prijken acht bands die al op Eurosonic Noorderslag stonden geprogrammeerd,' vertelt Houben niet zonder trots. 'Ons doel is om opkomende artiesten met internationale ambitie een flinke duw in de rug te geven. Het is geen sinecure om als popartiest een succesvolle, duurzame en internationale carrière te bewerkstelligen. We zoeken kwaliteit en diversiteit. De radio biedt een nogal homogeen aanbod van Angelsaksische muziek. Wij halen alle genres in huis: van fado tot rap.'

Klangstof

Eenmaal door het filter mag een band zich bewijzen op een van de 42 podia van Eurosonic Noorderslag. Houben: 'Wij presenteren de bands op het hoogst mogelijke niveau, met het beste licht en het beste geluid.' Koen van de Wardt, frontman van de indierockband Klangstof, heeft inmiddels twee keer op Eurosonic gestaan. De laatste was de meest memorabele, vertelt hij vanuit Los Angeles, waar hij werkt aan het tweede album van de band. 'We hebben heel veel shows over de hele wereld gespeeld, maar Eurosonic is voor een band toch wel de belangrijkste. Er staan zo veel mensen in de zaal die iets voor je kunnen betekenen: bookers, muziekmanagers, mensen die je muziek onder hun film willen hebben... Als je een goede show op Noorderslag neerzet dan weet je dat het jaar wel goed zit. Ik gaf Klangstof na ons optreden een acht. We zijn daarna door vijftien festivals geboekt. Het is dus echt een springplank. Het liefst sta ik elk jaar op Eurosonic. Er lopen zo veel mensen rond van wie je kan leren. Ik heb een keer aan een schrijversworkshop meegedaan. Het triggert je als muzikant als je te midden van andere creatievelingen verkeert. Groningen is ook een perfecte stad voor zo'n festival, een gezellig onderonsje voor de muziekindustrie. Biertjes en werken, wat wil je nog meer?'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 25.000 euro

Hubert Bals Fonds/ International Film Festival Rotterdam:
filmmakers de kans geven op te vallen

The Reports on Sarah and Saleem

Een van de kernmissies van het International Film Festival Rotterdam en van het Hubert Bals Fonds in het bijzonder is het ondersteunen van talentvolle mensen uit landen waar geen goede infrastructuur aanwezig is voor het maken van films. Het Hubert Bals Fonds ondersteunt zo'n twintig filmmakers per jaar voor scriptontwikkeling. 'Vooral de allereerste stadia als scriptschrijven en projectontwikkeling zijn het allermoeilijkst te financieren,' weet festivaldirecteur Bero Beyer. 'We willen filmmakers een eerste zetje geven waardoor ze de kans krijgen op te vallen.'

Dat het Hubert Bals Fonds zijn uitwerking niet mist, blijkt dat in de Tigercompetitie van 2018 twee films zaten die zijn gesteund door het fonds. Een van de films was *The Reports on Sarah and Saleem* van de Palestijn Muayad Alayan. Het is een verhaal over een buitenechtelijke relatie tussen een Palestijnse man en een joodse vrouw die ontspoorde tot een spionagezaak met politieke

dimensies. Muayad en zijn broer Rami (scriptschrijver, red.) kregen een bijdrage voor script- en projectontwikkeling. 'De steun van het Hubert Bals Fonds was niet alleen financieel van aard,' vertelt de regisseur, 'maar ook professioneel. Natuurlijk is het geld belangrijk, omdat ik filmmaker ben in een regio waar weinig financiële middelen beschikbaar zijn om een film te maken. Maar belangrijker nog is dat we op het netvlies van de filmindustrie zijn gekomen. Ik weet nog dat we twee jaar geleden in Cannes hoorden dat we voor *The reports on Sarah and Saleem* een grant van het Hubert Bals Fonds hadden toegewezen gekregen. Het opende meteen deuren, waardoor we met allerlei potentiële nieuwe partners aan tafel konden. Het veroorzaakte een domino-effect. De film is nu bijvoorbeeld opgenomen in het BOOST NL-programma en we zijn geselecteerd voor de Hivos Tiger Competition. Ik ben zeer vereerd.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPhte 50.000 euro

Orlando Festival:
'Naast muzikale, ook psychische en fysieke begeleiding'

'Het Orlando Festival kun je zien als een bijenkast,' aldus artistiek leider Henk Guittart. 'Tien dagen lang gonst het in zuid-Limburg van de kamermuziek. Het is een kruisbestuiving tussen musici en een combinatie van educatie en concerten, met ongedwongen ontmoetingen tussen liefhebbers en vakmensen.' In tien dagen tijd zijn er vijftig concerten. Naast de canon van Bach tot Stravinsky is er veel aandacht voor Nederlandse, vaak 20ste-eeuwse, componisten.

Abdij Rolduc in Kerkrade is het kloppend hart van het educatieprogramma. Alle 165 deelnemers krijgen afhankelijk van hun behoefte van meerdere docenten les. De nadruk ligt op jong talent: er is de Orlando Academy voor ensembles tot 25 jaar, terwijl het Orlando Concours in 2017 focuste op jonge internationale strijkkwartetten. Alicia Berendse is lid van het Behn Quartet, het strijkkwartet dat de eerste prijs in het Orlando Concours in de wacht sleepte. 'De prijs is een enorme springplank, we worden aan alle kanten benaderd om

te spelen.' Tijdens het festival speelde het ensemble op acht verschillende locaties in Limburg: 'Het is goed om te ervaren hoe het is om op tournee te zijn. Om elke avond hetzelfde repertoire te spelen met hernieuwde energie. Dat was heel leerzaam voor ons.'

Daarnaast volgde Berendse met de andere leden van het Behn Quartet de Orlando Masterclass. 'Je neemt je repertoire mee waaraan je met je ensemble hebt gewerkt. Naast de muzikale lessen krijg je ook psychische en fysieke begeleiding. Een ensemble is bijna een huwelijk, zo vaak ben je samen. Dan is het heel belangrijk hoe je met elkaar communiceert. Hoe je op een supportieve manier elkaar kunt bijsturen. Er was ook een kinesiooloog aanwezig. De manier waarop je op je stoel zit, heeft heel veel invloed op het geluid. Aan de hand van een decibelmeter liet hij zien dat een goede houding meer geluid produceert. Juist dat allround aspect maakt het Orlando Festival zo speciaal.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPhte 25.000 euro

Behn Quartet,
foto Pascal Moors

Poetry International:
inspelen op de veranderende culturele behoeften

Poetry International zet goede poëzie uit binnen- en buitenland in de spotlights en stimuleert de internationale uitwisseling tussen dichters, poëzievertalers, -kenners en -liefhebbers. De belangrijkste activiteiten zijn het jaarlijkse Poetry International Festival in juni, de Poetry International-website, de Gedichtendag, de Poëzieweek en de organisatie van de VSB Poëzieprijs. Om in te spelen op de veranderende culturele behoeften voert de stichting een aantal vernieuwingen door. Veranderen kost geld, en dus klopte Poetry bij Dioraphte aan.

Directeur Bas Kwakman vertelt welke vernieuwingen in 2017 zijn doorgevoerd: 'We hebben spoken word toegevoegd aan het festival. Rotterdam is met 26 podia de geijkte plek om deze jonge vorm van poëzie tot volle wasdom te laten komen.' Daartoe is Poetry een uitwisseling aangegaan met allerlei rap- en slamclubs. Dichters betreden aldaar de podia en rappers en slammers komen naar het Poetry festival.

Verder is het hart van het festival verhuisd naar het Ro Theater, waardoor een eerder geïnitieerd project als Poetry & Art meer ruimte krijgt. 'Zo'n twintig galleries in Rotterdam programmeren tijdens het festival werk dat zich bevindt op het snijvlak van kunst en taal. Ook is er een fietsroute langs beeldende kunst, met ter plekke spoken word-optredens.'

Het festival is aangepast om iets laagdrempeliger te worden. Zo is het poëziecafé aan het eind van de middag gratis toegankelijk. Dichters en kunstenaars worden op een speelse manier geïnterviewd, waardoor de bezoeker een indruk krijgt van het avondprogramma. Het eerste deel van het avondprogramma bestaat uit hardcore poëzie, na de pauze vindt in de grote zaal een 'uitgewerkte thematische show' plaats. Kwakman: 'Het tweede deel van de avond is theater, met toneel, muziek en dans. Het mooie is dat iedereen nu elke avond samenkomt. Daardoor kunnen we mensen beter vasthouden en een gemeenschappelijke beleving meegeven.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 25.000 euro

Het Debuut: alle zintuigen maximaal geprikkeld

Door drastische bezuinigingen op cultuur zijn de productiehuisen waar theatertalent een kans kreeg praktisch allemaal verdwenen. Deze schakel tussen kunstvakopleidingen en de professionele uitvoeringspraktijk wordt nu weer opgebouwd met verschillende initiatieven. Bijvoorbeeld door Rudolphi Producties met Het Debuut. Dit initiatief zet theatertalent in de schijnwerpers en beloont de meest in het oog springende eigen voorstellingen van de Nederlandse toneelacademies met een tournee langs inmiddels 26 theaters. Ervaren rotten in het vak begeleiden de pas afgestudeerde theatermakers.

De voorstellingen worden geselecteerd tijdens het International Theater School (ITS) Festival. 'We zoeken naar authenticiteit, artistieke kwaliteit en het vermogen om te raken,' vertelt Marie-Anne Rudolphi. Voor Het Debuut 2017 zijn uitverkoren: *The Place to Be* van Koen van der Heijden en Hidde Aans-Verkade, *What sounds like now* van Nick Livramento Silva en Joey Schrauwen, *The Seed of Life* van Romano Haynes en *Körper Körper* van Nanna Hanfgarn Jensen en Leon Emil Franzke. Rudolphi: 'De drie presentaties vormen met elkaar een mooie afwisselende avond, daar wordt ook op gelet tijdens het selecteren, variërend van tekstueel tot heel fysiek en bewegelijk. Op tournee doen ze enorm veel ervaring op. Niet alleen in het spelen, maar in alles wat bij een reizend theater hoort. Het Debuut staat garant voor een avontuurlijke avond met korte voorstellingen van steeds een half uur. Het publiek maakt kennis met een verfrissende en beeldende manier van theater maken. Alle zintuigen worden maximaal geprikkeld.'

Ook krijgen de jonge makers les in cultureel ondernemen en in omgaan met de publiciteit. Dit lijkt bij deelnemer Romano Haynes wel in orde te zijn. De

The Seed of Life, foto Jochem Jurgens

Volkskrant schreef over zijn optreden tijdens Het Debuut: 'Moeiteloos paart hij seks, kracht en geweld aan kwetsbaarheid en poëzie, in een volmaakte solo over zijn Kaapverdische en Surinaamse roots.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 15.000 euro

Natuurbescherming

Met Dioraphte Natuurbescherming ondersteunden we tot en met 2017 instellingen op het gebied van natuurbehoud en behoud van biodiversiteit, zowel in Nederland als in Afrika. Deze portefeuille is eind 2017 gesloten.

9 projecten
Totaal toekenningen 1.200.000 euro

Wereld Natuur Fonds: nieuw eiland als reddingsboei voor vogels en vissen

De Deltawerken beschermen Nederland tegen de zee, maar maakten een einde aan wat ons land eigenlijk is: een delta. Door gebrek aan eb en vloed zijn allerlei vogel- en vissoorten uit de riviermondingen verdwenen. Maar er gloort hoop: in 2018 gaan niet alleen de Haringvlietsluizen op een kier, ook wordt het Haringvliet verrijkt met een vogel- en viseiland. Bas Roels van het Wereld Natuur Fonds legt uit waarom.

Het gaat niet goed met de natuur van de Rijn-Maasdelta, vertelt zoetwaterspecialist Bas Roels in het innovatieve kantoorpand van het WNF in Zeist. 'Sinds de officiële ingebruikstelling van de Haringvlietsluizen is de monding van het Rijn-Maassysteem eenrichtingsverkeer geworden. Zoet rivierwater kan er wel uit, maar zowel getij als zout rivierwater kan er niet meer in.' Met het wegvallen van eb en vloed verdwenen de ondieptes en bij eb droogvallende zand- en slibplaten. Miljoenen trekvogels zijn hiervan de dupe omdat ze daar hun eten vinden: kokkels, wormen en garnaaltjes. Voor vissen is het leed al geschied: er is geen haring meer te vinden in het Haringvliet en ook geen bot, sprout of spiering. Voor de vissoorten die over lange afstand migreren, zoals zalm, steur en paling is de situatie nog ernstiger. 'De Europese steur is inmiddels nog zeldzamer dan de zwarte neushoorn,' aldus Roels.

Kier

Niet alleen in Nederland staat de delta onder druk, maar in heel Europa, zodat de bedreigde vogels en vissen nauwelijks alternatieven hebben. Maar er is hoop. In 2018 zet de overheid de Haringvlietsluizen op een kier, waardoor het zoete rivierwater en het zoute zeewater heen en weer kunnen gaan bewegen. Hiervan profiteren trekvisen, die dan via het Haringvliet weer beter de Rijn en Maas op kunnen zwemmen. Ook vissoorten die leven in delta's profiteren. Maar wat sommige van deze vissoorten ook

nodig hebben zijn ondieptes waar ze kunnen voortplanten of voedsel vinden, en die ontstaan niet met de kier. Om het hart weer terug te krijgen in de delta moeten de sluisen verder open. Daarmee ontwikkelt zich niet alleen een echte delta met zand- en slibplaten, maar dat geeft ook direct ruim baan voor de zalm, steur en haring.

Haast

Voordat daar draagvlak voor is en de overheid groen licht geeft, is weer heel veel water naar de zee gestroomd. Juist omdat het vijf voor twaalf is voor een aantal vogel- en vissoorten is haast geboden. Die haast bracht Roels op het idee van een kunstmatig eiland. 'Het WNF heeft het initiatief genomen voor de aanleg van een nieuwe zandplaat in het Haringvliet, als extra habitat voor vogels en vissen. Daarmee zorgen we, in de jaren dat er nog geen eb en vloed is, voor broedgelegenheid voor bijvoorbeeld de grote stern, maar ook voor plevieren en ondieptes waar trekvogels eten kunnen vinden en vissen kunnen paaïen en opgroeien. Dit soort plekken zijn nu schaars in het Haringvliet, maar daar waar ze wel zijn zie je meteen een explosie van leven.'

Verbeelding

De bedoeling is in mei 2018 een eiland op te spuiten van ten minste zeven à acht hectare. Kosten: 1,5 miljoen euro. Hoe beter de plaat aansluit bij het natuurlijke sedimentatie- en erosiesysteem, hoe stabiel hij is. De voorkeurslocatie ligt daarom ter hoogte van de Spuimondding, waar al een zandbank onder de waterspiegel ligt. 'We benutten deze ondiepte door daar zand of slib op te spuiten,' aldus Roels. 'Voor de aanlegkosten is dat een groot voordeel: hier kan met een relatief kleine hoeveelheid materiaal een droogvallende plaat worden gerealiseerd.' Bijkomend voordeel is dat het maken van een nieuw eiland tot de verbeelding spreekt. Dat kan helpen bij het creëren van draagvlak voor het herstel van de delta. 'Bovendien,' vertelt Roels, 'komen er een aanlegplaats en kijkhut voor vogelaars en andere belangstellenden. Dat geeft weer een impuls aan de recreatie en het toerisme.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 250.000 euro

Cultureel Erfgoed

Bij Cultureel Erfgoed is het toekenningsbeleid vooral gericht op projecten die te maken hebben met roerend en/of onroerend erfgoed in Nederland. Zoals het beheer en behoud van cultureel erfgoed in de ruimste zin van het woord, archeologie en musea.

23 projecten
Totaal toekenningen 1.191.740 euro

De Bastei: het verhaal van de stad en de rivier

In het oudste deel van Nijmegen, op de fundamente van een oud verdedigingswerk, verrijst een fonkelnieuw museum. Volgens de directeur Gerard Magnus wordt De Bastei 'het start- en eindpunt van een ontdekkingsreis door het Rijk van Nijmegen.'

De rivier klotst hoog tegen de kade in Nijmegen. Gene zijde van de Waalbrug verdwijnt in de mist. Gerard Magnus komt de Waalkade oplopen om de journalist op te halen. 'Aan de routing naar het museum moeten we nog wat doen,' glimlacht hij verontschuldigend. Magnus wijst de weg naar het entreegebouw, te midden van oude vesting- en waterwerken. Een paar bouwvakkers zijn bezig met de gevel. Ook binnen wordt druk gewerkt. We duiken dieper het pand in en dalen af in het schemerduister, de geschiedenis in. Via Romeins muurwerk, een 13e-eeuwse stadsmuur, een smidse uit de 14e eeuw en bastei-muren uit de 16e eeuw en de afspoeling van een stuwwal uit de ijstijd bereiken we het hoofdgebouw, dat gebouwd is op de fundamente en resten van de historische bastei, ook wel bekend als de Stratemakerstoren.

Fusie

Eenmaal in het nog onverwarmde kantoor verklaart Magnus de naam van het museum: 'Een bastei is een hoefijzervormige vestingtoren. Het nieuwe museum is een fusie tussen Natuurmuseum Nijmegen en Museum De Stratemakerstoren. De Bastei was eerst onze werktitel, maar hij bevalt zo goed dat we besloten hebben hem te houden.' Magnus was als directeur van het Natuurmuseum op zoek naar een beter onderkomen, de Stratemakerstoren was op zoek naar een betere museale invulling. Vanuit dat perspectief lijkt het logisch dat de twee elkaar vonden. Een businessplan werd opgesteld, dat begin 2014 groen licht kreeg van de Nijmeegse gemeenteraad.

Stilgelegd

Het bouwen kon beginnen. De werkzaamheden werden echter direct stilgelegd toen de bouwvakkers op ar-

cheologische resten stuitten. Toen duidelijk was dat het ging om belangrijk Nijmeegs erfgoed werden de plannen aangepast. Opnieuw boog de raad zich erover, ditmaal met het verzoek om 2,6 miljoen euro extra om de vondsten passend te integreren in het nieuwe museum. Tot grote vreugde van Magnus ging de raad opnieuw akkoord. 'Daarmee kijken we straks niet alleen uit op prachtige historische monumenten als het Valkhof, binnen de muren van het museum hebben we ook nog eens 2000 jaar Nijmeegse geschiedenis. Als je de geologie meetelt, dan gaat het zelfs om 200.000 jaar. Dat maakt deze locatie zo uniek.'

Glazen balkon

Mede door de vondsten is de subtitel van De Bastei 'centrum voor natuur en cultuurhistorie'. Magnus gaat voor naar het glazen balkon hoog aan de voorkant van De Bastei. Hij wijst naar de Waal. 'Hier zie je goed dat de mens die hier woont en leeft zich moet verhouden tot de natuur.' Hoewel de tentoonstellingsruimtes nog vol liggen met bouwmaterialen, probeert Magnus een beeld te schetsen van de inrichting: 'In het museum gaan we onder de noemer "Schatkamer van de rivier" het verhaal van de Waal vertellen. Van de diversiteit van de flora en fauna. Maar ook hoe we nu bijvoorbeeld op weg zijn naar een veilige, klimaatbestendige rivier. In de Bastei Academie kunnen jong en oud terecht om op een interactieve manier meer te leren over de cultuurhistorie en natuur en landschap van deze omgeving.'

Wildernis

Met zijn team van zes mensen en zo'n tachtig vrijwilligers mikt Magnus op 55.000 bezoekers per jaar. 'Ons ideaal is dat De Bastei het start- en het eindpunt wordt van een ontdekkingsreis door het riviereengebied in het Rijk van Nijmegen. Hier beginnen de avontuurlijke routes door de wildernis, hier word je geïnformeerd over tal van mogelijkheden die het gebied en het museum de bezoeker te bieden heeft. Na afloop kunnen de bezoekers uitbollen in de Bastei Bistro. Op het vrij toegankelijke dakterras kijken ze uit over de Waalkade, de historische haven, de Waalbrug, het Rivierpark en de Stadswaard.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 50.000 euro

Herinrichting De Cruquius: 'That's where the magic happens'

Het Haarlemmermeermuseum De Cruquius is een fusie tussen Museum De Cruquius, Historisch Museum Haarlemmermeer en de erfgoedinstelling Meer-Historie. 'Noodgedwongen is het nu nog een netwerkmuseum met de collecties verspreid over de regio,' vertelt directeur-bestuurder Elise van Melis, 'maar als straks de herinrichting van het gemeal De Cruquius voltooid is kunnen we op één plek het hele verhaal vertellen: zowel de strijd tegen het water, als de andere geschiedenis van Haarlemmermeer.' Het monumentale gemeal

aan de rand van de polder staat namelijk niet alleen symbool voor het droogmaken van het Haarlemmermeer, maar ook voor de industriële revolutie in Nederland. Koning Willem I werd in Engeland geïnspireerd door stoomtechniek en architectuur en maakte van de droogmaking op stoomkracht een prestigeproject dat Nederland het industriële tijdperk inloodste.

Het 19e-eeuwse gebouw van De Cruquius wordt verbonden met twee nieuwe museumruimten: 350 m² voor thematische tentoonstellingen en 800 m² voor de presentatie van heden, verleden en toekomst van Haarlemmermeer. Maar De Cruquius blijft ook na de herinrichting het kloppend hart van het museum. *That's where the magic happens*, aldus Van Melis. Centraal in het gemeal komt een 'laboratorium' waar bezoekers spelenderwijs leren over stoomtechniek en de toepassingen daarvan. Tegelijkertijd ervaren ze daar hoe vanaf de 19e eeuw tot in de 21ste eeuw de nieuwste technieken werden en worden toegepast bij waterbeheer en het drooghouden van onze voeten.

Daarbij worden ook projecten in binnen- en buitenland getoond, waarbij met Nederlandse bedrijven en kennis gewerkt wordt aan kustbeveiliging, zoals onder meer in Katwijk, Ter Heide, New Orleans, New York, Venetië en Dubai. Met de herinrichting denkt het museum het publieksbereik te vergroten met meer dan vijftienduizend bezoekers per jaar.

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 75.000 euro

Unieke collectie Zeeuws Genootschap weer in samenhang

Het Koninklijk Zeeuwsch Genootschap der Wetenschappen (KZGW) is opgericht in 1769 en stelt zich ten doel wetenschap te beoefenen en kennis te verbreiden. Het is het oudste genootschap in Nederland dat nog altijd actief verzamelt. De vermaarde achttiende-eeuwse en negentiende-eeuwse collectie is in de loop der jaren om pragmatische redenen verdeeld over Zeeuwse erfgoedinstellingen. De oorspronkelijke samenhang van de verschillende verzamelingen is daarmee verloren gegaan. 'In 2019 bestaat het Zeeuws Genootschap 250 jaar,' aldus conservator etnografica en inhoudelijk projectcoördinator Erik van der Doe, 'een prachtige aanleiding om die samenhang te herstellen en de rijke en gevarieerde, maar te weinig bekende collectie aan een groter publiek te presenteren.'

Omdat de collectie eenvoudigweg te omvangrijk is om fysiek bijeen te brengen, is gekozen voor een digitale hereniging. Op de website van het Zeeuws Genootschap wordt een portal gebouwd waarin de kerncollectie in zijn originele context wordt gepresenteerd. Een belangrijk deel van de voorwerpen is in 2017 door de Minister van OCW aangewezen als cultuurgooederen volgens de Erfgoedwet. De kerncollectie omvat onder meer de oude Wunderkammer (met etnografica, naturalia, boeken en oud- en zeldzaamheden uit de hele wereld) bijeengebracht in de traditie van de Verlichting. Voorwerpen van dezelfde schenker komen weer bij elkaar, zoals het inktpotje van de Vlissingse ontdekkingsreiziger Samuel van de Putte (1690-1744), de oudst bekende door hem gemaakte kaarten van Tibet en Nepal, tekeningen van de 'Indische minnaressen van de Groot Mogol' met bijbehorende brieven die hij had gekregen en de mineralen die hij tijdens zijn reizen had opgeraapt.

Schelpenkabinet Job Baster Zierikzee

'Het doel is het aanbrengen van achtergrond, context en dwarsverbanden tussen de verschillende objecten. Vanuit de Verlichtingsgedachte dat alles met alles samenhangt' vertelt Van der Doe. 'De geschiedenis van de verzamelingen wordt hierdoor zichtbaar. In 2019 staat de collectie online en kunnen wetenschappers, amateurhistorici en scholieren hun voordeel ermee doen.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHT 70.000 euro

Textielrestauratie Kasteel De Haar 'gaat veel impact hebben'

In 2001 startte de restauratie van Buitenplaats Kasteel de Haar. Tot 2016 zijn de kademuren, de kapel, het Stalplein, alle poortgebouwen, het Châtelet, de buitenbeelden en een groot deel van het kasteel zelf gerestaureerd. Van 2017 tot 2019 staat de restauratie van het interieur gepland. 'Als gevolg van zettingen was het gebouw gaan zakken en scheuren. Dat moest natuurlijk eerst opgelost worden,' vertelt directeur Anetta de Jong. 'Nu alles wind- en waterdicht is, kunnen we binnen aan de slag.'

Het textiel vormt een belangrijk deel van het historische interieur: gebruikstextiel, gordijnen, wandbespanning, wandtapijten en vloerbedekkingen. Het is in de meeste kamers een onlosmakelijk onderdeel van het Gesamtkunstwerk van architect Pierre Cuypers. In bijvoorbeeld de slaapkamer van baron en barones zijn voor gordijnen, wandbespanning, sprei en hemelbed overeenkomende stoffen gebruikt die alle nooit zijn vervangen. Naast schade door zettingen was de afgelopen decennia waterschade ontstaan, als gevolg van lekkages in het casco, maar ook als gevolg van lekkages in de monumentale waterleidingen en stoomverwarming. Ook deze schade is in veel vertrekken zichtbaar. Verder is er schade aan textiel als gevolg van uv-straling: wandbespanningen, gordijnen en vélouté-behang zijn ernstig verkleurd of gedeeltelijk vergaan. 'Nu hangen de lappen erbij, maar als straks alles gerestaureerd is gaat het veel impact hebben.'

De gehele restauratie van het interieur heeft een omvang van € 3,1 miljoen en wordt financieel gesteund door het Rijk en door de Provincie Utrecht. Een probleem is dat textielrestauratie arbeidsintensief en dus

prijzig is. Vooral de wandtapijten zijn erg kwetsbaar. De textielrestauratie is begroot op 290.393 euro. De Jong: 'In de subsidieregelingen van het Rijk komt textiel er altijd bekaaid af. Daarom ben ik zo blij dat Dioraphte deze restauratie steunt.'

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 100.000 euro

Museumtram:
restauratie van een mijlpaal in de tramgeschiedenis

'Wat er bijzonder is aan de Schindler 242?' Voorzitter Bas Schenk van Stichting RoMeO steekt zijn enthousiasme niet onder stoelen of banken. 'Deze tram is niets meer en niets minder dan een breuklijn in de ontwikkeling van het lokale openbaar vervoer! Vóór de Schindler stond de bestuurder en liepen de conducteurs door de tram. Daarna zat de bestuurder voorin en de conducteur achterin. Met de introductie in 1957 had Rotterdam de Nederlandse primeur van de gelede tram, met meerdere via een geleding, een doorloop, aan elkaar verbonden wagons, waardoor een conducteur alle passagiers kon bedienen. Een innovatie, die de redding bleek van het tramwezen.'

Mede daardoor is Schenk er trots op dat de Schindler deel uitmaakt van de collectie van het Rotterdamse trammuseum. Bovendien is de tram gekenmerkt met de A-status mobiel erfgoed, dat wil zeggen: erfgoed van nationaal belang. Minder fraai is de deplorabele staat van de museumtram. 'Er is schade, er is roest, maar erger nog was dat de tram bol bleek te staan van asbest,'

aldus Schenk. 'Na de verwijdering ervan uit plafonds en wanden moest het hele interieur geassembleerd en geschilderd worden.'

Totale kosten van het in de originele staat terugbrengen van de Schindler: bijna vier ton. Een aanzienlijk deel van dat bedrag komt uit eigen middelen, inzet van kundige vrijwilligers en gebruik van de eigen werkplaats. Maar een aantal werkzaamheden is dermate specialistisch dat specifieke machines en expertise ingehuurd moeten worden. Daarom klopte RoMeO aan bij verschillende fondsen, waaronder Dioraphte. Inmiddels is het beoogde bedrag bijeen. De restauratie van de Schindler 242 kan beginnen.

TOEKENNING STICHTING DIORAPHTE 25.000 euro

Bestuur

Bernard Uyttendaele, penningmeester

Bernard Uyttendaele studeerde bedrijfskunde in Antwerpen en de VS (Purdue University, MSIA). Hij was twintig jaar bestuurlijk actief in de liftensector en vervolgens de telecom markt. Sindsdien is hij betrokken bij het verandermanagement van organisaties en vervult hij een aantal toezichtfuncties. Van 2012 tot eind 2015 was hij directeur van de stichting War Child en sinds augustus 2016 is hij CEO van de European Venture Philanthropy Association.

Arnold Croiset van Uchelen, voorzitter

Arnold Croiset van Uchelen studeerde filosofie en rechten in Groningen en is sinds 1989 advocaat. Hij werkte korte tijd in New York en Frankfurt. Vanaf 2000 is hij partner bij Allen & Overy Amsterdam, gespecialiseerd in financiële en ondernemingsgeschillen en hij leidde het kantoor van 2009-2015. Naast advocaat is hij onder meer voorzitter van de Raad van Toezicht van het Nexus Instituut.

Jacqueline Detiger, bestuurslid

Jacqueline Detiger studeerde Culturele Antropologie (Tufts University, Boston), Communicatiewetenschap (UvA) en volgde de postacademische opleiding Philanthropic Studies (VU). Zij werkte van 1992 tot 1999 bij het VSBfonds in Utrecht. Nu is zij consultant voor vermogensfondsen. Zij heeft ervaring met het opzetten van vermogensfondsen en het coachen van fondsbesturen.

Accountants

Lentink De Jonge

Financiën en financiële administratie

Jac's den Boer & Vink

Adviseurs

Glenda Nühn, bestuurslid

Glenda Nühn studeerde rechten in Johannesburg en voltooide de postacademische opleiding Alternative Dispute Resolution aan de UvA. Zij werkte als advocaat in Zuid-Afrika en is momenteel mediator. Ze is mede-oprichter en voorzitter van een stichting ten behoeve van ontwikkelingsprojecten in Afrika en andere delen van de wereld. Zij is co-chair van het Nederlandse comité van Human Rights Watch.

Peter Mensing, bestuurslid

Peter Mensing studeerde Economie aan de Universiteit van Amsterdam. Hij was gedurende dertig jaar Management Consultant bij Booz Allen Hamilton; waarbij hij de laatste jaren als SVP verantwoordelijk was voor de Europese activiteiten. Tijdens deze periode was hij ook bestuurder bij Plan en voorzitter Raad van Toezicht van de Stadsschouwburg. Op dit moment is hij commissaris bij een aantal bedrijven en toezichthouder bij een aantal non-profitinstellingen, waaronder De Balie en het Nedpho.

Foto, vlnr: Bernard Uyttendaele, Arnold Croiset van Uchelen, Jacqueline Detiger, Glenda Nühn en Peter Mensing.

Henk van Stokkom, operationeel directeur en adviseur Sociale Initiatieven en Wetenschap en Onderwijs

Henk van Stokkom werkte eerst in de internationale grondstoffenhandel, daarna voor een bedrijf dat een stichting financierde met activiteiten voor kinderen met een handicap in Zuid-Amerika. Vanaf 1995 werkte hij als zelfstandige voor beleggingsfondsen en vermogensfondsen. Sinds 2008 is hij uitsluitend actief voor vermogensfondsen.

Michaela van Wassenauer, adviseur Podiumkunsten en Mens en Natuur

Michaela van Wassenauer studeerde communicatiewetenschappen aan de UvA en adviseert met High Impact Philanthropy private vermogensfondsen bij hun uitgavenbeleid aan goede doelen en social impact investments. Zij is daarnaast bestuurder van een aantal goede doelen fondsen op het gebied van onder meer cultuur, educatie en ontwikkelingshulp.

Antoon Ott, adviseur Cultureel Erfgoed

Antoon Ott studeerde kunstgeschiedenis en rechten in Leiden. Na zijn directeurschap van de stichting NedArt richtte hij het bureau Artilaw op. Dat adviseert onder meer overheden, stichtingen, musea, vermogensfondsen en particulieren op het snijvlak van kunst, cultuur en recht. Hij vervult diverse bestuursfuncties in de cultuursector en publiceert regelmatig over kunst en cultuur.

Colofon

© Stichting Dioraphte, maart 2018

www.dioraphte.nl

Tekst Boudewijn Smid, boudewijnsmid.nl

Fotografie SophieEEKman, sophieeekman.nl

Ontwerp Fridy Visser Knof, fridyvisser.nl

Digitaal drukwerk, speedoprint.nl

